

Sygn. akt II Cz 780/13

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

SSO Piotr Starosta

SSO Bogumił Goraj

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela J. K.

przeciwko dłużniczce D. F.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynności komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szubinie T. M. w sprawie Km 722/13

na skutek zażalenia dłużniczki

od postanowienia Sądu Rejonowego w Szubinie, V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w Nakle nad Notecią w z dnia 01.08.2013 roku,

sygn. akt V Co 1138/13

postanawia:

1. oddalić zażalenie,

2. zasądzić od dłużniczki na rzecz wierzyciela kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt II Cz 780/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szubinie w V Zamiejscowym Wydziale Cywilnym w Nakle nad Notecią postanowieniem z dnia 01.08.2013 roku oddalił skargę dłużniczki na czynności komornika działającego przy tym Sądzie w sprawie Km 722/13. Skarga dotyczyła dwóch postanowień w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego i przyznania wierzycielowi kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym.

Sąd Rejonowy ustalił, że postanowieniem z dnia 25.06.2013 roku komornik ustalił łączne koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 1.269,96 zł, na które składała się opłata stosunkowa 1.189,87 zł. oraz koszty korespondencji 70,40 zł. Postanowieniem z dnia 04.07.2013 roku komornik przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 120 zł. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 770 kpc dłużnik powinien zwrócić

wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Sąd Rejonowy wskazał, iż w uchwale z dnia 14.12.2001 roku w sprawie III CZP 74/01 Sąd Najwyższy stwierdził, że przewidziana w art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29.08.1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji opłata stała uiszczana przez wierzyciela przy składaniu wniosku o wszczęcie egzekucji opróżnienia lokalu z rzeczy lub osób, należy się komornikowi także wówczas, gdy dłużnik opróżnił lokal po wezwaniu go przez komornika do dobrowolnego dokonania tej czynności, w wyniku czego na wniosek wierzyciela postępowanie egzekucyjne zostało umorzone. W takiej sytuacji wierzycielowi przysługuje na zasadach wskazanych w art. 770 kpc, przy odpowiednim stosowaniu art. 98 i nast. kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc zwrot poniesionych kosztów egzekucyjnych obejmujących uiszczoną opłatę stałą. Z akt egzekucyjnych wynikało, że dłużniczka opróżniła piwnicę dopiero po wezwaniu jej przez komornika do dobrowolnego opróżnienia lokalu wierzyciela. Zgodnie z w/w przepisem art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29.08.1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji opłata stała za opróżnienie lokalu z rzeczy lub osób wynosi 40% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, z tym, że odrębną opłatę pobiera się od każdej izby. Z art. 51 ust 3 tej ustawy wynika, że przy opróżnianiu pomieszczeń i lokali mieszkalnych, w szczególności garażu, stajni, obory lub sklepu, pobiera się opłatę za każde pomieszczenie, jak za izbę. Zgodnie z obwieszczeniem Prezesa GUS z dnia 17.02.2012 roku (M.P. z dnia 24.02.2012 roku) przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, pomniejszone o ubezpieczenie emerytalne, rentowe i chorobowe w 2011 roku wynosiło 2.974,69 zł. Dlatego też należało przyjąć, że opłata stosunkowa w kwocie 1.189,87 zł została przez komornika obliczona prawidłowo.

Sąd Rejonowy wskazał także na przepis art. 39 ust 8 w/o ustawy, zgodnie, z którym komornikowi należy się również zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji m.in. z tytułu kosztów doręczenia korespondencji.

Z akt egzekucyjnych wynikało, że komornik faktycznie poniósł takie koszty w zakresie wydatków gotówkowych. Sąd Rejonowy uznał również, że skoro wierzyciel był reprezentowany w sprawie egzekucyjnej przez adwokata to przyznanie wierzycielowi w postanowieniu z dnia 04.07.2013 roku kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym również było prawidłowe.

Z uwagi na powyższe rozważania Sąd Rejonowy oddalił skargę dłużniczki.

Zażalenie na to postanowienie wniosła dłużniczka uznając, że została niesłusznie obciążona kosztami egzekucji komorniczej.

Wierzyciel w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie w całości i zasądzenie od dłużniczki kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużniczki należało uznać za bezzasadne.

W treści zażalenia podnoszone szereg argumentów niemających niczego wspólnego z przedmiotem postępowania ze skargi na czynności komornika. Komornik sądowy nie jest uprawniony do badania zasadności tytułu egzekucyjnego. Nie ma wątpliwości, że podejmowane przez komornika czynności były zgodne z obowiązującymi przepisami a także treścią tytułu egzekucyjnego. Komornik wystąpił do właściwego organu o wskazanie lokalu socjalnego przyznanego dłużnicze w tytule egzekucyjnym i uzyskał wyjaśnienia, z których wynikało, że dłużniczka nie przebywa w lokalu mieszkalnym objętym tym tytułem a także o wymeldowaniu dłużniczki z tego lokalu przez organ administracyjny po potwierdzeniu w/w faktu. W tej sytuacji przedmiotem postępowania egzekucyjnego było jedynie opróżnienie z rzeczy dłużniczki pomieszczenia piwnicznego. W tym celu został wyznaczony termin eksmisji, o którym dłużniczka została powiadomiona miesiąc wcześniej, o czym świadczy potwierdzenie odbioru pisma z dnia 22.05.2013 roku. Dłużniczka odebrała swoje rzeczy przed wyznaczonym terminem eksmisji.

Wszystkie te okoliczności przyznała dłużniczka już w skardze na czynności komornika. Oczywistym jest, że uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego ma służyć zabezpieczeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika. W niniejszej sprawie po potwierdzeniu informacji, iż dłużniczka przeprowadzając się do odległej gminy potrzeby

mieszkaniowe zaspokoila we własnym zakresie, Komornik ograniczył swoje czynności jedynie do pomieszczenia piwnicznego, w którym faktycznie znajdowały się rzeczy ruchome dłużniczki. Komornik wyznaczył termin eksmisji dopiero po uzyskaniu oświadczenia ze strony Urzędu Miasta i Gminy w N., że wobec zameldowania i przebywania przez dłużniczkę na terenie województwa (...) zbędne stało się oferowanie jej lokalu socjalnego.

Wobec powyższego uznać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił skargę dłużniczka jako niezasadną. Sąd Okręgowy podziela tezę wynikającą z cytowanego przez Sąd Rejonowy orzeczenia Sądu Najwyższego, z której wynika, że opłata należna jest również po opróżnieniu lokalu przez dłużnika przed wyznaczonym terminem a po wezwaniu do opróżnienia. Jak w/w dłużniczka pismem z dnia 22.05.2013 roku została wezwana do opróżnienia lokalu a zabrała z niego swoje rzecz w dniu 21.06.2013 roku. Sytuacja ta wypełnia w całości ramy w/w orzeczenia Sądu Najwyższego.

Wobec tego na mocy art. 397 § 1 i 2 kpc w zw. z art. 385 kpc i art. 13 § 2 kpc zażalenie dłużniczki jako bezzasadne należało oddalić.

Na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc zasądzono na rzecz wierzyciela koszty postępowania zażaleniowego na które składało się wynagrodzenia reprezentującego wierzyciela również w postępowaniu zażaleniowym pełnomocnika